

KROKODIL 2

Göllönt Janka alkotása (Szín-Vonal Alapfokú Művészeti Iskola)

Lektorált változat

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 18 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Kutasi Horváth Katalin: Krokodilkroki

II. helyezett lett:

Ságiné Szűcs Klára Mária: A krokodilok örök titka

III. helyezettek lettek:

Szohner Gabriella: Igazi és Majdnemolyan

Sárváry Mariann: A krokodilvadász

című írásai.

Gratulálunk!

Holécziné Tóth Zsuzsa: A nagyvezér krokodiljai

Bizonyára nagyon sokunknak vannak még emlékei a szocializmus időszakából – és talán a „nagyvezér” kifejezésre is felkapják néhányan a fejüket. És hogy ki a nagyvezér? Hát természetesen minden országban más, illetve csak volt más, hiszen az utolsó nagy pártfőtitkárok – és velük együtt a szocializmus – véglegesen eltűntek. Maradt viszont emlék bőven, és én itt most nem politizálni akarok, hanem az olyan tárgyi emlékekre gondolok – a különféle államfői ajándékokra –, amelyekből egyes országokban a rendszerváltás táján még kiállítást is rendeztek. Autók, festmények, szobrok, porcelánok – és időnként más, igen meglepő ajándéktárgyak is gazdát cseréltek: például a mi nagyvezérünk egykori harcostársa, Fidel Castro nemcsak kubai szivarral, de a nyolcvanas évek közepén két rombuszkrokodillal is meglepte kedvenc elvtársát! Ehhez persze tudni kell, hogy az ötlet valójában nem is tőle származik, hanem a lányától, aki élt-halt a kizárólag Kubában honos, különleges rombuszkrokodilokért, így azokat – mint a nemzet büszkeségeit – igyekezett apja nevében elajándékozva hírnevet szerezni Kuba természeti értékeinek.

Lehet, hogy ez a hír manapság inkább mosolyt csal az arcokra, de a nyolcvanas években nagy divat volt az „elvtársi hűség” ily módon történő kifejezése: miközben a román diktátor medvevadászatra hívta meg bajtársait, a mi nagy elvtársunk az ún. „elsődleges vadvédelmi területeken” – mint Gemenc-Telki, Lovasberény, Visegrád – a Magyarországon található nemes vadak kilövésével kedveskedett. Legbizalmasabb elvtársait gyakran látta vendégül a pártraktárakból beszerzett neobarokk bútorokkal és Rippl-Rónai-, Derkovits-, Czóbel-festményekkel „szerényen” berendezett rózsadombi villájában, hogy ott mutogassa a rózsadombi tyúkfarmot – mit sem törődve olyan szomszédokkal, mint az egyik híres költőnk, aki többször panaszt emelt a hajnali kakasszóért. Őt egy alkalommal az utcán megszólította a vezér, majd vendégül látta és elmagyarázta neki, miért tart kakast. Hatéves volt, amikor az édesanyja Pestre hozta őt, „hogy jó iskolába járhasson”, és Ő a csomagjában fölcsempészte kedvenc kis kakasát is – amit aztán a Rákóczi térre vitt le a Dob utcai lakásból minden nap megsétáltatni madzagon mindaddig, amíg a pincében élő patkányok meg nem ölték. Hát innen a nosztalgia a kakasok iránt.

Ezt a történetet - mint nehéz gyermekkorának egyik jellemző mozzanatát - a nagyvezér szinte mindig, mindenkinek elmesélte.

A villát, amelyben élt, egy gyárigazgatótól egy útleveléért cserébe vették el - amivel 1947-ben elhagyhatta az országot. A kétszintes, 173 négyzetméteres villának mindössze négy szobáját lakta a házaspár - melynek udvarában a paraszti származás jelképeként kutyát és baromfit tartottak. A villa pártvezérnek történő berendezése során buzgó elvtársak még úszómedencét is ásattak a villa kertjébe, de a mi szerény vezérünk ezt túl kihívónak találta ahhoz a munkás image-hez, amit magáról ki akart alakítani, ezért visszatemettette.

Ahogy ezt olvastam, lelki szemeim előtt megjelent a két láda - melyek Kubából érkeztek és a reptéri munkások szállítottak a Cserje utcába -, és az jutott eszembe: pedig milyen jó lett volna akkor az a medence, amikor megérkeztek az ajándék krokodilok! Mert, hogy Rózsi és Józsi - ez volt a két krokodil becsületes neve - megérkezett, az tény, az viszont már csak az én ármánykodásom, hogy mivel ezek a nemes jószágok madarakkal és halakkal táplálkoztak, előbb-utóbb akár pusztítást is rendezhettek a nemes baromfik között. El tudom képzelni Mariska asszony szent felháborodását, amikor a csomagból nem pár kedvére való krokodilbőr cipő vagy táska került ki (mert azért szerénység ide vagy oda, szerette a szép holmit, és ruhatárát időnként Rotschild Kláránál rendelte), hanem két növendék hullő - melyeket egy idő után jobbnak láttak továbbajándékozni.

1985-ben az újdonsült rombuszkrokodilpár Budapestről az akkortájt nyíló és sikeresen működő Pécsi Akváriumba került. Remek helyük volt - ahol még szaporodtak is - és a tojások ki is keltek. A közel kétméteres szülők azonban nem voltak túl szerencsések: egy betegség következtében elhullottak, így most Józsi kiterített bőre a kiállítóter bejárata felett függ, Rózsi pedig az állatkert igazgatójának szobája falán árválkodik. Egyik gyermekük - aki állítólag a vezér kedvenc pulija után a Morzsi nevet kapta - jelenleg is az akvárium lakója, ahol jobb híján egész nap csak lebeg a vízben, és mert itt nincs esélye a mangrove mocsárból kiugorva kedvenc táplálékára, a patkányra vadászni, egykedvűen várja, hogy hetente egyszer megetessék hallal és csirkehússal. És hogy van-

nak-e testvérei Morzsinak? Hát egy egészen biztosan: Iluska névre hallgat, korábban Kaposváron élt, de vélhetően kinőtte korábbi gazdája - egy amatőr természetbúvár - lakását, így őt a nyíregyházi állatkertnek ajándékozták. Minő keserű sors! Ezek a ritka - és Európában szinte egyedülálló - állatok a távolság miatt nem találkozhatnak, pedig még nemzőképesek lennének, és akár utódaik is születhetnének. De hát sajnos nincs olyan állatkerti társkereső program, melynek keretében segítenék a randevújukat - így Iluska és Morzsi szingliségre vannak ítélve. A két állaton kívül még állítólag kelt ki néhány másik példány is, de az ő sorsukról nem szólnak a hírek. Igaz, meg nem erősített állatkerti pletykák szerint él valahol Csehországban is egy velük teljesen azonos korú rombuszkrokodil, mely talán hazánk ajándéka. Csak remélni merem, hogy odaát nem mint „magyarországi kihalóban lévő hullőt” mutogatják, a két nagy „harcos”: Fidel és a mi vezérünk barátságának zálogát.

Szohner Gabriella: Igazi és Majdnemolyan

Placcs! A krokodilbőr táska egy csomó más tárgy halomba rakott kupacára érkezett. Valamikor igazán szép lehetett, zöldesbarnás bőrén csillogott a napsugár, alakja, csatja mestermunkáról árulkodott.

- Na de kérem! Micsoda bánásmód ez! Kikérem magamnak! - kiabálta.

Alig egy perce még régi, megszokott, kényelmes helyén lustálkodott a ruhásszekrény felső polcán, ahová valamiféle kellemes illat settenkedett fel időnként, aztán valami erős, számára igencsak szokatlan kéz megragadta a derekánál, és nagy lendülettel kihajította a nyitott ablakon. Éppen ennek a kupacnak a tetejére hullott, s mivel bendőjében nem volt más, csak egy hímzett, apró női zsebkendő, oldala behorpadt, és fájdalmasan lüktetett. Mélységesen fel volt háborodva.

- Mi történik itt? Ki engedhet meg magának ilyen ormótlanságot? Válaszolna végre valaki? - kiabált tovább a maga táskanyelvén, de úgy tűnt, körülötte ezt a beszédet nem értette, vagy nem hallotta meg senki.

Próbált mozogni, de nem sikerült. Nem is nagyon szokott mocorogni, őt vitték inkább, meg az esés közben beszerzett lüktető horpadása is akadályozta a mozdulatban.

- Hé, valaki! Hall engem valaki? - kiabált tovább, egyre elkeseredettebben.
- Ne óbégass már! Mindenkit megsüketítesz! - hallotta a táská valahonnan a levegőből, aztán egy újabb placcs kíséretében egy hasonló táská zöttyent mellé a magasból.

- Önben kit tisztelhetek? - kérdezte a már ott lévő, és jó alaposan megnézte az újonnan érkezőt, aki majdnem olyan volt, mint ő, csak kicsivel nagyobb, jóval viseltesebb, meg volt valami fogóféltje. A bőre pedig! Na, igen! A bőre, az igazán nem volt olyan gyönyörűséges, mint az övé.

- Hamisítvány - gondolta lenézőn -, annak is silány.

A másik még pihegett egy kicsit a megtett út ijedelme után, aztán elég arrogánsan válaszolt:

- Na végre, hogy találkoztunk! Milyen régen vártam arra a pillanatra, hogy közléről is megismerjelek! Tudod, én vagyok a Majdnemolyan! Évek óta azt hallottam a Mamától, hogy te vagy az Igazi, én meg a Majdnemolyan. Nem ismersz, ugye? Pedig minden vasárnap és minden ünnepnapon elmentél mellettem! Én ott álltam az előszobaszekrényen, de te észre sem vettél, olyan büszkén masíroztál el mellettem, se jobbra, se balra nem láttál! Téged csak időnként elővett a Mama a levendulaillatú ruhásszekrényből, kaptál egy szintén illatos zsebkendőt, egy bőrszagú imakönyvet, és minden szépséget, jóságot learattál! Aztán pedig megtisztogattott a portól, és visszatett a kényelmes helyedre.

- Miről beszél, kérem? - kérdezte az Igazinak nevezett. - Én most látom önt először!

- Hát pont erről. Pont erről beszélék! - hadonászott volna Majdnemolyan, ha tudott volna hadonászni. - Tiéd volt az ünnep, az enyém meg minden hétköznap. Engem vitt a boltba, a temetőbe, az orvoshoz, engem pakolt tele mindenféle kacattal. Engem csiklandozott halálra egy fésű, engem szurkáltak meg a hajcsatok, az én bensőmben porlott szét a púder, meg tört ripityára a rúzs, és az én bensőmbé ömlött többször is mindenféle folyékony gyógyszer. Pfu! Tudod, milyen bűdös volt, meg keserű? Hiába mosott ki belülről, a mai napig is érzem.

És arról még nem is beszéltem, hogy még vigyáznom is kellett mindenféle iratokra, amikről azt se tudtam, micsoda - mondta szinte egy szuszra Majdnemolyan.

- Sajnálom - szólta most Igazi alázatosan.

- Sajnálod csak! Van is mit sajnálnod! Te minden, de minden szépet megkaptál! Te voltál ott a színházban, a moziban, a kiállításokon, a templomban. Engem ilyen helyekre sohasem vitt! Nekem csak a munka jutott, olykor majd szétszakadtam belé! Tudod, milyen régen el akartam ezt mondani neked? Régóta nyomod már a begyemet!

Nem is tudom, el sem tudom képzelni, mitől voltál ilyen kiváltságos? Mi volt benned, ami bennem nincs? Miért szeretett téged jobban, mint engem?

- Nem tudom. Én ezeket a dolgokat most hallom először. Én nem tehetek semmiről. Talán azért történhetett mindez így, mert én már egyszer meghaltam - sóhajtotta Igazi.

- Mit csináltál? Meghaltál? Az meg hogy lehet? Hát itt vagy, beszélek hozzád, hallom a hangod! Nem kell ám a rizsa! Egészen élőnek tűnsz! - erősködött Majdnemolyan.

- Én csak kis része vagyok egy nagyobb egésznek, ami már nincs. Látja, látja, most is csak hangoskodik, ahelyett, hogy kérdezne! Mintha én tehetnék minden rosszról, ami önnel történt! Nekem semmi beleszólásom nem volt a dolgokba. Büszke vagyok és voltam is, az igaz! Szívtelen viszont sohasem - mondta, s ha bírt volna, ejtett volna egy krokodilkönyvet. Nem is szólta többet.

- Miket hordasz itt összevissza? Nem beszélnél világosan? - csendesült Majdnemolyan.

Feszült csend telepedett közéjük. Majdnemolyan már egy picinykét sajnálta, hogy így nekirontott Igazinak. Most, hogy kiadta a mérgét, hirtelen kíváncsi lett. Ki ez a... ez a... másik! Mindeddig az ellenségének gondolta, megkímélt úrinőnek, és most kiderül, hogy neki is rossz lehetett a sorsa? Ugyan! Csak sajnálatja magát! Mi baja is lehetett abban a kényelmes székényben?

- Elmeséli, mi történt? - kérdezte azért halkabban, távolságtartón.

Igazi még egy ideig csendben maradt, össze kellett szednie emlékeit, gondolatait.

- Hallott már a krokodilokról? - kérdezte váratlanul.

- Hát persze! - élénkült meg Majdnemolyan. A ma élő legfejlettebb hüllők, a madarak a ma élő legközelebbi rokonaik, több fajtájuk él világ-

szerte, szereti a meleg éghajlatot, meg a vizet, és egy egész órát is el tudnak lenni a víz alatt levegő nélkül – sorolta. – Régen a fáraók szent állatként tisztelték, és a többi, és a többi. Nem is olyan régen láttam a tévében egy filmet erről. Az előszobaszekrényről pont a tévére látni. Végtelenül büszke volt magára, hogy milyen tájékozott.

- Pontosan - helyeselt Igazi. - Biztosan nem hiszi, de én is egy krokodil része voltam régen. Egy igazi krokodil része. Egy igazi krokodil bőre - folytatta a beszélgetést önérzetesen.

- Nem mondd! - álmélkodott Majdnemolyan. - Igazi krokodilból vagy? Akkor ezért mondta a Mama, hogy te vagy az igazi! Mondd csak, honnan jöttél? Indiából? Egyiptomból? Ausztráliából?

- Hogy maga miket kérdez! Nem is értem! - hümmögött Igazi. - Én mindössze egy folyóra emlékszem. Meleg, homokos part szegélyezte azt a folyót, ahová olykor a krokodilnak, aminek a része voltam, ki kellett mennie. Nem volt könnyű szegénynek, a hasa folyton a földet súrolta a rövidke lábai miatt. Hosszú volt és súlyos, inkább csúszott, mint mászott. Sokan laktak ott, de az én krokodilom is általában egyedül élt, mint mindegyik másik. Tisztelték egymás területét. Sok időt töltöttek a vízben. Annyira, de annyira szerettük az átkaroló, simogató folyót, amiben felélénkültem, felfrissültem, ott feszültem a hátán, közel a farkához. Arra is emlékszem, hogy mindig éhes volt. Ha sikerült valamilyen zsákmányhoz jutnia, megragadta, és az soha többé nem menekült. El sem tudja képzelni, milyen felemelő érzés, amikor pörgette az áldozatát, sokáig pörgette, miközben szorította, erősen szorította! Ó, egészen euforikus!

Igazi elérzékenyült, Majdnemolyan mélyen hallgatott. Bensőjét egy igencsak személyes kérdés foglalkoztatta.

- Embert is evett? - kérdezte bátoritanul.

- A partra néha érkeztek emberek - válaszolta Igazi -, olyanok, mint a Mama, de mégsem olyanok, másféle volt a bőrük színe. Kicsit hasonló az enyémhez, és rikító, színes ruhákat viseltek. A homlokukra az orrok fölé színes pontot festettek. Hol élhettünk? Nem tudja?

Majdnemolyan most alaposan szemügyre vette Igazit. Nem mintha eddig nem látta volna elégszer, de ahhoz, hogy kitalálják Igazi születési

helyét, alaposabb nézelődésre volt szüksége. Figyelte innen, nézegette onnan, majd tudományosan megjegyezte:

- Hát, a barnás színed miatt, meg amit az emberekről mondtál, én arra gondolok, talán Indiából érkezhettél.

- India! Igaza lehet - örvendezett Igazi. - Egyszer egy moziban véletlenül láttam egy filmrészletet, az indiai volt. Most, hogy mondja, egészen otthon éreztem magam.

Majdnemolyan mindenképpen tudni akarta, mi a helyzet az emberevessel. Türelmetlenül és provokálva kérdezett:

- Na de embert! Embert evett a krokodilod? Erre miért nem válaszolsz?

- Mert szégyellem, amit tett - sóhajtott Igazi. - Tudja, éhes volt. Nagyon éhes. Még én is éreztem, pedig az nagy ritkaság, hogy a bőr is érezze az éhséget. Az az ember, ott a parton el akarta venni a frissen lerakott tojásait! Ki akarta rabolni a fészket, amit nagy munkával ázott a homokba. Akkor már nagyban hordta a tetejére a gallyakat, hogy eltüntesse. Mennyit dolgozott vele! Az az ember megölte volna a kicsiket! Akkor is megvédte volna őket, ha nem annyira éhes!

Igazi mély levegőt vett, s hogy gyengítse a helyzet drámaiságát, meg egy kicsit felmentésképpen is még annyit mondott:

- A krokodilok különben állandóan éhesek.

Majdnemolyan most felcsattant:

- Éhesek, éhesek, éhesek! - háborgott fennhangon. - Milyen dolog az éhség? Emiatt embert is lehet ölni? Mindent el lehet intézni azzal, hogy éhes volt? Gyalázat!

- A gyermekeit védte - suttogta Igazi.

Aztán elhallgattak. Igazi a szégyenében, Majdnemolyan a felháborodása miatt.

Egyszerre csak egy suhogva, sivítva repülő valami törte meg a csendet. Az érdekes hangot egy repülő esőkabát okozta, ami összehajtogatott állapotából bomlott ki repülése közben. Mindketten a nejlonkabát alá kerültek.

- Na! Ázni, fázni már nem fogunk - jegyezte meg kajánul Majdnemolyan. Zavarta már a hosszúra nyúlt csendesség.

- Én bírom a meleget- válaszolta Igazi, bár tudta jól, hogy a másiktól érkezett megjegyzés nem egészen neki szólt, és nem is azért, hogy újabb dialógusba kezdjenek.

Majdnemolyan elmosolyodott. A mosolyból először halk kacaj, majd harsogó nevetés született. Igazi sem bírta ki komolykodva, így hosszú percekig önfeledten nevettek.

A levegő ezalatt a sátor alatt lassan felmelegedett.

- Nagyon melegem van - pihegett Majdnemolyan.

- Maga nagyon tapasztalt - szólt Igazi. Próbáljon meg alám fészkelődni, ott még van levegő. A napsugarakat majd én felfogom. Csak melege lesz, de nem lesz rossz.

Majdnemolyan tétovázott, nem tudta, megbízhat-e ebben az emberölő fenevadban, de be kellett látnia, ha nem akar szétmállani, nincs más választása. Mocorogni kezdett hát, és nagy erőfeszítések árán, néhány perc múlva sikerült végre Igazi alá csusszannia. Jó ötlete volt ez Igazinak, ebben a helyzetében valóban nem volt olyan melege.

- Köszönöm! - szólalt meg, miután lehült egy kicsit.

- Nincs mit - mondta Igazi. - Mondtam, hogy nem vagyok szívtelen. Az emberek szívtelenek. Gonoszak. Van egy olyan fegyverük, amivel tucatszámra ölték meg a krokodilokat. Öregeket, fiatalokat, férfiakat, nőket ..azt is, aki engem hordott. A bőrükért. Hogy ilyeneket tudjanak csinálni, mint én. Táskákat, cipőket, pénztárcákat. Hogy eladhassák ezeket drágán, jó pénzért. A krokodilok menekültek, és nem is mindig haltak meg azonnal, csak később. A folyón néhány nap múlva sorra úsztak a krokodiltetemek. Rettenetes volt a bűz. Sorra vágta fel a hasukat, kincseket kerestek. Én tudom az én krokodilom bűnét. Ön szerint az emberek is tudják a sajátjukat?

- Nem tudom. Most már semmit sem tudok - válaszolt kétségek között Majdnemolyan.

- De mesélek még mást is! Ha már így kihozta belőlem! Kivésték a fogakat, és kitették a kalapjuk mellé trófeának! Lenyúzták a bőröket, aztán mindenféle kíznásnak tették ki ezeket. Ahogyan engem is. Üvegcserepekkel nyúztak, mindenféle csípős, utálatos masszába pakoltak, húztak, szárítottak, daraboltak, vágta, szurkáltak, cérnákat húztak belém, az-

tán feldíszítettek ilyen csattal. Talán ez az egyetlen, ami tetszik magamon. A bőröm is csak olyan, mintha!

- Na ne mondd már! Ne mondj ilyet! - emelte fel hangját Majdnemolyan.
- Tudod, mi az igazán hamis? Az én vagyok. Én nem is emlékszem, csak két hengerre, amire tekertek, aztán a továbbiak hasonlatosak a te esetedhez. Olló, tű, cérna, és ilyen lettem. Tessék! Én kitalált anyag vagyok! Ha kinn leszünk a szemétdombon, te egy idő után szépen lebombasz és egyé lesz a természettel, magába fogad a föld, én meg ott maradok évtizedekig, mint minden más műanyag. Sóhajtása bennrekedt az esőkabát-sátor alatt.

- Ne ijesztgessen kérem! Mi az, hogy a szemétdombon leszünk? - kérdezte halálra váltan Igazi.

Ekkor valami egészen rémületes hangot hallottak. Mintha szélvihar söpört volna végig a kupac felett, sivítva, suhogva, örvényt kavarva egy férfi esernyő érkezett, amit valaha sétapálcának is használhattak. Nagy volt a riadalom az esőkabát alatt. Az ernyő nyitott állapotban érkezett, s mert anyag már csak foltokban volt rajta, féloldali küllői mélyen belevájtak a dombon lévőkbé. Aztán a küllőin továbbgörgött, mindent megszúrva, ami alatta feküdt.

- Megsérültem! - jajdult fel Igazi.

- Ajjaj! - húzta össze magát Majdnemolyan. - Nagy a baj?

- Két hatalmas lyuk tátong az oldalamon - válaszolta Igazi. - Még szerencse, hogy már nem fáj. Csak a szúrás pillanata volt nagyon rossz.

- Tudok segíteni? - kérdezte Majdnemolyan.

- Hogyne, kérem! Egyszerűen azzal, hogy most már igazán elmondhatná, mi a frászkarika történet itt? Magának tudnia kell. Maga ott volt a mindennapokban! Maga mindent tudott a Mamáról! Ennyit azért megérdemelnék! - gurult méregbe Igazi.

Majdnemolyan fátyolos hangon szólalt meg:

- Jól van, jól van! Igazad van! Elmondom. Az a helyzet, hogy a Mama a múlt hónapban meghalt. Végig ott voltam vele a kórházban. Csendesen ment el, megbékélt már a halállal. Most pedig... és most pedig bennünket, a már állítólag semmire sem jó, senkinek sem kellő kacatokat ki-dobnak a szemétdombra. Mindig ez történik, ha maghalnak az öregek.

Igazit mélyen elkésérítette a hír. Mégiscsak szemétdomb lesz a vége? Nem, az nem lehet! Ilyen könnyen nem adja magát! Minden erejét összeszedve megmozdult, oldalba lökte Majdnemolyat:

- Együtt kell maradnunk! Hallja? Tennünk kell valamit! Maga olyan tapasztalt az élet dolgaiban! Segítsen! Mit tehetnénk?

- Semmit - válaszolta szkeptikusan Majdnemolyan.

- Ilyen könnyen feladná? Éppen maga, aki végigdolgozott egy életet? A pihenőéveiben a magányt választaná? Annyi mindenről beszélgethetnénk még! Még csak most ismerkedünk meg, rengeteg időnk lesz! Én mesélek majd a folyóról meg a krokodilokról, maga meg megtanít engem mindenféle praktikus dologra! Meg mesél a Mamáról! A hétköznapi Mamáról! Legyen a barátom! Kérem! - fogta könyörgőre a dolgot Igazi.

- Hát, te aztán nem könnyíted meg az életem! Te! Te egészen Igazi! - adta meg magát Majdnemolyan.

Egy kis gyíkocská mászott most a sátor alá, odakinn esteledett. Lehült a levegő, a meleg hely ígérete csalogatta egyre beljebb. Szájában fonáldarab lógott, jó hosszú lehetett, mert Majdnemolyan nem látta a zsineg végét. Úgy megörült, majd kiugrott a bőréből.

- Figyelj rám, Igazi! Ott az a gyík! Engem nem értene, de neked rokonod! Hasonlít is rád, csak kicsi. Szólítsd meg, fel kell ismernie a krokodilszavaid! Mondd neki, hogy hozza közelebb azt a fonalat, fűzze át a lyukakon, ami a testeden van, húzza át mindenféle helyen, még a csaton is, úgy, hogy közben én is nyújtom a fülemet, a sérüléseimet, a csatjaimat! Alaposan kötözzön össze bennünket. Nem baj, ha összebogozódik a fonál! Minél kuszább, annál jobb! Kicsit fájdalmas lesz, de ha ez megtörténik, már csak arra kell figyelniünk, hogy mindenképpen a többiek fölé kerüljünk, amikor itt mindent összepakolnak. Akkor lesz esélyünk elgurulni a többiektől. Ez az egyetlen, amit ma este tehetünk.

- Megértettelek - válaszolta Igazi. Észre sem vette, hogy most először tegezte le új barátját.

Messze, túl a városon a gőzölgő szemétkupac tövében egy házaspár guberált. Az asszony csillogó szemmel fedezte fel a krokodilbőr csomagot, áldotta az Istenét a szerencsés napért. Amint közelebb ért, láttnia

kellett, hogy mégsem olyan nagy az a szerencse. A táska valódi volt, valódi krokodil hordta valamikor magán, de most össze-vissza fűzve, kötve egy hasonló táskával, sérülten feküdt a fűvön.

- Semmire se jó! - kiáltotta a férjének. - Valamelyik nagyeszű összevarrt egy igazit egy majdnem olyannal.

Az asszony elfordult, a férje után indult. Mérgében még utoljára nagyot rúgott a torz csomagba. A táskák fájdalmasan arrébb görgöttek. A hely, ahol megálltak, maga volt az Édenkert. A föld illatpárnát lehelt, körülöttük dúsan zöldellt a fű, torzsájukon elégedetten híztak a harmatcseppek.

A hajnali csendet aprócska, megelégedett, gyöngyszerű kacarászás morzsolta foszlányokra.

Kutasi Horváth Katalin: Találkozás a krokodilmadárral

A folyó mentén sétálva Zsolti meglátott a többi közt a homokban császarkáni egy narancssárga pocakos, kékesszürke szárnyú madárkát, s nagy izgalommal fordult oda nagyapjához:

- Milyen szép kis madár, papa! Ki ő?

- Melyik, kisleány?

- Az a fekete kantáros...

- Amelyiknek az a jópofa fehér szemöldöksávja van?

Zsolti bólintott, nagyapja viszont hümmögni kezdett, de aztán kisvártatva kibökte:

- Akárhogy is nézem, ez bizony a krokodilmadár!

- Papa... Ezt te találtad ki! Ilyen madár nincs is!

- Már hogyan volna?! Itt, Afrikában különleges kis lényekre bukkanhatsz ám!

- Az igaz. De... ha van is ilyen madár, ez nem lehet az, mert nem is hasonlít a krokodilra!

Nagyapja elnevette magát ezen a logikán.

- A bölömbika sem hasonlít a bikára, de a hangja olyan mély, bűgő, bömbölő, mint a távoli ködkürt...

- De ugye nem azt akarod mondani, hogy ennek a kismadárnak meg olyan a hangja, mint a krokodilnak? Van egyáltalán a krokodilnak hangja? Szérintem nincs is!

- Hát ezt meg honnan veszed? Tudnak mély hangon vartyogni, rőfögnek, sziszegnek, morognak, még bőgnek is tompán!

- Nem tudom elképzelni, hogy ez a bájos madárka ilyen hangokat hallasson!

- Nem is...

- Hát akkor?

- Nagyon bátor kismadár ám ez! Együtt él a krokodillal!

- Micsoda? Tényleg csak ugratsz! Nemigen illenek össze...

Nagyapja nem bírta tovább, még jóízűbben nevetett, mint az előbb. Zsolti majdnem meg is sértődött, de papája annyira engesztelő hangon szólalt meg, s mindig olyan érdekeset és izgalmasat tudott mondani, hogy valahogy nem lehetett rá megharagudni.

- Mit is kezdene egy ilyen kicsi madár a krokodillal? A hátán még elugrálna, játszótérnek egész jó lenne. De amúgy? És fordítva is kérdezhethetném... A krokodil talán ellabdázna a madárral? Ha meg evésről van szó, hát biztos lehetsz benne, hogy nagyobb zsákmányokra fáj a fogal! Szóval...

- Szóval kell itt lennie valami érdekszerződésnek!

- No, ezt jól látod, fiacskám!

- Nálunk minden a pénzről, náluk meg az életben maradásról, a zsákmányszerzésről szól. Itt kell lennie valahol a megfejtésnek.

- Ügyes vagy! Ez a madár állítólag a krokodil szájában mászkál, az meg hagyja. Kicsipegeti az élősködőket a fogai közül.

- Biztos talál még húsmaradékokat is... Vagy azt nem eszi meg? De miért is ne enné? Hisz a keselyű is fogyaszt húst!

Mivel Zsolti nem is várt igazán választ, nagyapja is elgondolkodott. Mintha valamelyik ornitológus barátja azt mondta volna, hogy mindez nem igaz, csak legenda. Zsolti fülét is megütötte az „állítólag” szó.

- Bár én úgy látom, se közel se távol nincs egy krokodil se itt, viszont egész ügyesen „vadászik” ez a madár. Szerintem most is talált magának valami finomságot, valami jó kis ízletes rovar...

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- A kis nyomozó! Abban igazad van, hogy a mai megfigyelők nem támasztják alá ezt a legendát, de nézz csak arra! A víz színét figyeld! Zsolti alaposan meglepődött, miután gondosan szemügyre vette a folyót.
 - Mint egy besurranó tolvaj! Csak a feje látszik ki egy kicsit. Lényegében csak az orrnyílása... Biztos tele van a szája piócákkal!
 - Akár igaz is lehet a legenda... Azt már láttuk, ahogy a szárazra megy ez a fenevad, és nyitott szájjal heverészik. Miért is ne repülhetne a szájába a sült galamb, akarom mondani a krokodilmadár!
 - Ha én krokodil lennék, igazán örülnék, ha valaki, pláne, ha ez a szép madárka megszabadítana a piócáktól! És csak úgy tudnám meghálálni ezt a nagy szívességet, hogy nem bántom jótevőmet...
 - Azt is olvastam, hogy ez a kismadár figyelmezteti a krokodilt. Ha fáraópatkány közelít felé, odarepül hozzá és felébreszti. Megcsípi az orrát is, ha mélyen el van gondolkodva...
 - Na de, papa! Mit árthatna egy patkány ennek a hatalmas szörnyetegnek?
 - Azért ne a csatornában élő húszcentis patkányokra gondolj! Ez a fajta több mint hatvan centi hosszú. Azt tartják róla, hogy képes bemászni az alvó krokodil szájába, és átszakítja a garatját!
 - Azta! Most még inkább megszerettem ezt a kis krokodilőrzőt!
 - Csak nem egy krokodildrukkerhez van szerencsém? - viccelődött Zsolti nagypja. - Tegnap még a szerencsétlenül járt zebra pártján álltál!
 - Igaz. De nem a krokodilnak, hanem a krokodilmadárnak szól a lelkesedésem!
 - Bevallom, nem tudom eldönteni, mennyi mindebből a valóság... Na gyere, te, kis lelkes madármegfigyelő, már vár ránk a vacsora!
- Még sokáig foglalkoztatta a fiút ennek a szép kismadárnak a rejtélye, s talán nem meglepő, hogy vele álmodott az éjjel. Sétált a folyó mentén, mint délután. Most egyedül volt. Látta, ahogy a krokodil, melynek jelenlétere nagypja hívta fel figyelmét, egy homokzátonyon sütkérezik, s ott volt a kérdéses madár is, aki aggodalom nélkül le-föl szaladgált a barátságos szörnyeteg hátán, mintha csak valami zöld pázsiton járkálna, aztán meg gondtalanul szedegette a hemzsegő piócákat róla, hogy ne szívhaszák a krokodilus vérét. A kismadár még a párját is odahívta, a krokodil

pedig mindkettejüket nemcsak eltűrte, de szinte gyengéd szeretettel vendégelte meg. Egyszer csak a fiú szeme láttára kezdtek el gyűjtögetni a türelmes, békés és hálás fenevad foghúsára tapadt élősdieket.

- Jól látok? Igaz ez? - merült fel benne a kérdés álmában.

- Épp így írtam le én is találkozásomat ezzel az érdekes madárral! - bukkant elő hirtelen és erősítette meg a megfigyelést Paul Lucas. Zsolti persze nem értette, mit mond a francia, de annak fejbólintását igennek vette. De hogy ne legyen kétsége, ott termett a pápa rabszolgája, Leo Africanus is, aki kiváló utazó és földrajzíró hírében állt - bár erről a fiú mit sem sejtett -, s megfontoltan bólintott.

- A végén még ellátogat hozzánk Hérodotosz is! - viccelődött nagyapja, aki olvasott az arab íróról, és fura is lett volna, ha nincs ott unokája mellett ebben a rendkívül furcsa álmképben. De tréfálkozó mosolya ráfagyott arcára, úgy megdöbbsent, mikor a jól ismert portrészobor megelevenedett előttük. Mégiscsak a történelem atyja lépett eléjük! Tisztázhatják végre az egykori leírások, megfigyelések valódiságát. Az eszébe sem jutott, hogy mindehhez nem ártana tudni esetleg görögül...

Nos, pont itt kellett megszakadnia az álomnak, ugyanis nagy hangzavar riasztotta fel Zsoltit.

- Iszonyat! Cafatokban a szigonyvadász!

- Egy ilyen krokodiltámadást lehetetlen elhárítani, pláne túlélni!

- Micsoda szörnyetegek!

- Egyszerűen csak be kéne tiltani a vadászataikat! - hallotta nagyapja megfontolt, szemrehányó hangját.

Összeszorult Zsolti szíve, hisz ismerte a felismerhetetlenségig összemarcangolt férfit, ráadásul kedvenc természetfilm-sorozata a Krokodilvadász volt, és a számára ugyancsak szimpatikus ausztrál természetűs is, aki vezette, nemrég halt meg egy rájátámadásban...

Kótyagosan ült fel, s belépő nagyapjának csak ennyit mondott:

- Nagyon sajnálom, szörnyű ez az egész, papa! És... Talán már sohasem tudom meg az igazságot a krokodilmadárról sem! De a szememben mindenképp egy hős! Milyen veszélyes vizeken jár! Mennyi az esélye, hogy újra megjelenik nekünk az álomban Hérodotosz? Ha felnövök, talán krokodilmadár-megfigyelő leszek...

Akai Katalin: Vén krokodil

Vén krokodil az iszapban
Sunyin körülnézeget,
Jó lenne egy zsíros falat
Ebéd után desszertnek.

Még az is csak diétás volt,
Néhány hal, és cafatok,
Nem vagyok én cukorbeteg,
Diétázni nem fogok!

Jöhetne egy kövér tehén,
De azok is soványak,
Morgolódik a vén zsvány,
S nagyot csap a farkával.

Gyomra korog, az agya jár,
Pedig pihenni kéne,
Partfal alatt az iszapágy
Jó puhára megvetve.

Amikor még fiatal volt,
Falvakba is elmászott,
Fürge gyíkként emberre is
Szeretettel vadászott.

De már öreg, teste nehéz,
Csak vonszolja tagjait.
Gyomra korog, mindig éhes,
Megenne már valakit.

Puska dörren, feje loccsan,
Véget ért a jó világ,
Belőle is reti kül lesz,
Esetleg pár szép szandál.

Farkas Erzsébet: Ki lesz a király?

Az erdő és mocsár lakói békében éltek, ahol csodálatosan zöldellt a fű, zöldelltek a fák, a bokrok. Sok bogyo is eledelül szolgált a sok állatnak, de amikor megjelentek az oroszlánok, akkor mindenki félt, és menekült, amerre csak tudott. Nem csoda, hisz ők az állatok királyai. Tiszteletet követel a megjelenésük, félelmetes, erős állatok, és mindig csoportosan támadtak, ami még félelmetesebbé tette őket. A mocsárnál viszont volt egy állat, aki nem tisztelte az állatok királyát, ezért az oroszlán is félelemmel ivott a vízből. Ez az állat nem más, mint a krokodil, aki szintén híres az erejéről. Egyszer megkérdezte a krokodil az oroszlánt, hogy miért ő az állatok királya. Hisz tőle is mindenki fél! Lehetne ő is a király. Ezért kihívta versenyre a krokodil az oroszlánt, hogy ő lehessen a király. A győztes az lesz, akit az erdő állatai megszavaznak. Beleegyezett az oroszlán. Összehívta a családját, és megtárgyalták, hogy mit tegyenek, hogy ne veszítsék el a királyságot. Megegyeztek, hogy ezentúl nem vadásznak, ők is füvet és bogyókat esznek, így talán rájuk szavaz az erdő népe. A krokodilok is összeültek, és megbeszélték, hogy ők sem esznek több húst, legfeljebb csak halat. Az erdő lakói eleinte féltek az oroszlánoktól is és a krokodiloktól is, de amikor a vízhez mentek, nem támadták meg őket a krokodilok. A bizalom azonban még nem alakult ki, ezért eleinte még féltek, és amikor beleestek a mocsárba, úgy gondolták, itt a vég, de a krokodilok kihúztak minden bajba jutott állatot, így már minden állat bízott bennük. Az oroszlánok sem voltak restek. Amikor veszély fenyegette az erdő lakóit, ők is megvédték őket. Sok vadász járt arra, akitől meg kellett védeni az állatokat. Az oroszlánok is és a krokodilok is úgy gondolták, hogy biztos ők lesznek az állatok királyai. Azonban a forróság kihívást jelentett mindegyik állatnak. Fogytak a vízkészletek. Most mit tegyünk? Gondolkodtak a megoldáson. A krokodilnak eszébe jutott, hogy a túlsó parton magasabb a víz, és elég lesz addig, amíg nem esik az eső. Komoly kihívás volt ez, mert sok állatot kellett kimenteni. Az oroszlánok is és a krokodilok is rájöttek, hogy ezt csak együtt tudják megoldani, így félretették az ellenségeskedést, és a cél nem a királyság megszerzése, hanem az állatok megmentése lett.

Az oroszlánok a mocsárhoz terelték az állatokat, a krokodilok a hátukon vitték át a túlsó partra őket. Ott egymást segítve éltek így, túlélve a nagy szárazságot. Amikor eleredt az eső, nagyon boldogok voltak. A krokodilok visszavitték az állatokat az otthonukba. A sok munkának meglett a gyümölcse, mert mindenki tisztelte a krokodilokat, még az oroszlánok is elismerték őket. Ezért úgy gondolták, hogy mindegy, ki lesz a király, a lényeg, hogy mindig, mindenben számíthatnak egymásra. Végre eljött a választások napja. Vajon ki nyer? Mindenki a válaszra várt. Mindegyikük biztos volt, hogy ő lesz a nyertes. A bagoly lett megkérve arra, hogy kihirdesse a végeredményt. Az erdő királyai az oroszlánok lettek. A krokodilok szomorúak lettek, csalódtak, de a bagoly tovább olvasta az eredményt. A mocsár királyai a krokodilok lettek. Így mindenki ünnepelt. Azóta is segítik egymást az állatok. A két király már nem tért vissza a húsevésre, azt ették, amit a többi állat, növényeket.

Ságiné Szűcs Klára Mária: A krokodilok örök titka

- Nem, így nem lesz jó. Hagyni kéne az egész ügyet, maradjunk csendben, talán az lesz a legjobb.

- Én másként gondolom, nem mehetünk el a dolog mellett, mintha mi sem történt volna. Igenis példát kell statuálni, megmutatni, hogy mindig rendnek kell lennie, a szabályokat be kell tartani. Az orvostudomány segíthet, talán meg kellene próbálnunk.

- Szerintem a kettő között van az igazság. Beszéljük meg alaposan, le kell vonni a tanulságokat, de ne alkalmazzunk büntetést - szólt a harmadik.

Zajlott a vita, a fentiekhez hasonló véleményeket soroltak fel a résztvevők. Volt, aki az enyhe, mások a szigorú büntetés mellett kardoskodtak. Hosszú órákon át nem jutottak dűlőre. A Krokodilok Fegyelmi Tanácsának tagjai lassan belefáradtak a parttalan vitába. Nem döntöttek. A törvény szerintha a Krokodilok Fegyelmi Tanácsa (KFT) a vélemények eltérő volta miatt adott ügyben nem képes döntésre jutni, a végső állásfoglalás és ítékezés a Krokodilok Királyára száll. Ilyen esetekben

az uralkodó saját maga is újra kivizsgálhatja a történeteket, vagy eltekintve attól, a tanács korábbi vizsgálati eredményére támaszkodhat."

Így esett, hogy a Nílus menti hatalmas területeken élő, minden Krokodilok királya, a nagy Krokán kénytelen volt határozatot hozni. Nem szívesen tette ezt, hiszen a tanács a legtapasztaltabb és legidősebb hullők-ből állt, akiket tisztelet övezett. Hosszú életük példa volt a többi alattvaló számára. Hőstetteiket, nagy kalandjaikat, híres vadászataikat legendákká szőtték a birodalom lakói, így ez az eset nagyot csorbított a hírnevükön. A vita részletei gyorsan végigfutottak az óriási folyam mentén, minden klán erről csámcsogott. Hangos volt a víz alatti és part menti területeken egyaránt a felháborodás amiatt, hogy valamilyen ügyben nem jutott megoldásra a bizottság.

Arról viszont - a tanács kivételével - csak nagyon kevesen tudtak, hogy mi volt az eset, amit ki kellett vizsgálniuk. Az uralkodó is csak sejtette, fél füllel hallotta a történetet, nem nagyon izgatta, úgy gondolta, nyugodtan rábízhatja a dolgot a bölcsőbb öregekre. Most azonban a felséges Krokán rákényszerült a tájékozódásra, ami igencsak nehezére esett, mert ezzel kiderült, hogy nem figyelte, figyeltette megfelelő szigorral a birodalomban élő állatsereg életét. Hiú volt és büszke arra, hogy oly nagy szeretet vette körül, de ez a sztori számára is a népszerűség csökkenésével járhatott. Tekintélyét majd 7 méteres, hosszú, erős testével, közel 1000 kilogrammos súlyával, nemes megjelenésével és bölcsességével vívta ki. Nagy vadásszá vált, az antilopok, zebrák nem menekülhettek előle, sajnos embert is ölt. Már ifjú korában is látszott, hogy a vitás kérdésekben jó érzékkel dönt, sok veszekedő vadállatot összebékített, okosan kijelölve a territóriumokat, a vadászterületeket. Sok utódot nemzett, szerteágazó családja hűen és harciasan vigyázott hírnevére. Erős volt, szinte nem akadt természetes ellensége. Most azonban, talán hosszú életében először, aggódott. „Menteni a menthetőt” - jelszóval legtitkosabb ügynökét, Kutászt küldte a KFT elnökéhez, hogy faggassa ki, mi is ennek a nagy ügynek az oka, tisztázza már, mi a fene történt ebben az eddig nyugodt országban. A kém maga is megdöbbsent, amikor megtudta a gondok okát. Majd nyomozni kezdett.

Részletek a nyomozó feljegyzéseiből:

A KFT tagjaival beszélgettem. A jegyzőkönyveket áttanulmányoztam. Ezután napokon át a folyó mentén gyűjtöttem az adatokat. Beszélgettem a néppel, tudakoltam, ki, miről, mit hallott. Nehezen ment a munka, mert a kérdezettek igen szűkszavúak voltak, keveset tudtak, vagy akartak megosztani velem. Úgy éreztem, mintha szégyellnék a történeteket. Nagy nehezen az egyik - parton heverésző, kicsit talán már a hőségtől kábult - krokodilt megvesztegettem, jó kis falatokat ígérve neki, aki végre elmesélte, amit innen-onnan hallott.

Utánajártam, a hír sajnos igaz. Megtörtént a birodalomban, de szerencsére egyelőre nem terjed járványosan a fiatal krokodillányok körében, bár vannak erre utaló jelek. A barátnők követnék a tettesünket.

- Vajon mi lehet ez a szégyenteljes történet? - sóhajtott Krokán, majd egy árnyas fa alatt olvasni kezdte Kutász, a legtitkosabb ügynök jelentését.

Az etiópiai nílusi rokonaink egyik ifjú nőstény tagja, Kíra, egy oktalan nőnemű, beleszeretett egy szárnyas állatba, mibe másba, mintegy Nílusi Lúdba, egy díszmadárba, ami pedig a hírek szerint meglehetősen összeférhetetlen, és nem is mondható túl szín pompásnak. Hosszú lábú, háta barna, hasa és mellkasa világosabb. Nyakán bozontos tollakat visel. Rep-tében hatalmas. A fiatalka belehabarodott, mert a madár gyakran ott billegette magát a területén. Amikor a bűnös a parton heverészett, direkt a közelébe repült, illegette, kellette magát, valósággal rászállt a hüllőlánykára. Ha tehette, a madár egy percre sem hagyta magára, valósággal megbűvölte, ott röpködött körülötte, megcsipkedte, bár az a sztag bőre miatt ebből semmit sem érzett. Ha Kíra a vízbe merült, akkor is fölötte szálldosott, szélesre tárta szárnyait, tetszelgett, csábító mozdulatokkal csapdosott. Olyanná tűnt, mintha bosszút akarna állni valamiért ezen a gyenge lelkű állatkán. Milyen különleges varázserővel rendelkezik? Netán fajának valamilyen rendkívüli tagja ez a lúd, hogy így megszedítette ezt a buta fruskát? Az meg szegény, tapasztalatlan pára majd minden percét a vízen kívül töltötte, a rokonság nem kis erőfeszítéssel rángatta vissza időnként a folyóba, nehogy kiszáradjon, hógutát kapjon. Ő meg újra meg újra kiszökött, bámulta, csodálta a szár-

nyast. Már-már vergődött, repülő mozdulatokat imitált, ami persze nehéz teste, alkata miatt nem sikerülhetett. Csak a madarat akarta.

Az egyre dühösebb szülőkkal közölte, hogy neki bizony a lúd lesz a párja. Nem érdekli a víz, az erős krokodilfiúk, a szokások, szabadon akar élni, szárnyalni, nem a mélyben, hanem a magasban élni. Hiába volt minden magyarázat, könyörgés, tiltás, szigor, a leány nem engedett. Hogy a madár érzett-e valamit a kis hüllő iránt, viszonzta-e annak imádatát, nos, az nem derült ki. A látszat szerint nagyon megkedveltette magát, talán ő is boldog volt attól, hogy valaki így rajong érte.

- Nem érted? Te egy ragadozó vagy, aki nem megszereti, hanem becserkészi, elkapja és megeszi a madarakat, mert az számára táplálék. Repülni pedig képtelen vagy, nagy testű leszel, lomha, vízben és szárazon egyaránt képes leszel élni, de madárrá soha nem válhatsz - korholták, tanították az öregebbek.

Kíra minderre nem figyelt. Folyton elszökött, verdeste magát. Szárnyak után áhítozott. Talán ő lenne az az egyed, akinek emlékeiből egyszerre előbukkant az a több ezer éves tény, hogy a krokodilok a repülő őshüllők, a dinoszauruszok, így a madarak rokonai?

Ezek az állatok érett korukban inkább magányos vadászok, de most kénytelen-kelletlen összefogott a család. Csellel elfogták a bolondos, tapasztalatlan gyermeket, és a víz alatt kialakított barlangos területre zárták. Többen őrizték, néhány óránként szoros kísérettel felszínre hozták, napoztatták, s erővel etették.

Bár tudjuk, hogy ez a faj egy nagyobb zsákmány elfogyasztása után napokig képes étel nélkül meglenni, a leányt gyakran evésre kényszerítették, hogy mind súlyosabbá, nehezebbé váljon, hátha így hamarább megérti, hogy ő nem képes repülni, nem fejlődhetnek szárnyai - olvasta a jelentés végét a hatalmas Krokán király. *Ezt meg fogjuk akadályozni!* - fejezte be a beszámolót Kutász.

A király alaposan átgondolta az esetet. Fontolgatta, mi lenne a helyes megoldás. Három szempontot mérlegelt, úgymint: az ügy véglegesen oldódjon meg, legyen riasztó példa a többi krokodil számára, ne csorbuljon királyi tekintélye.

Néhány napos töprengés után döntött. Legügyesebb vadászát, Kergetőt utasította, hogy titokban fogja el és csendesen örökre tüntesse el a kacér ludat. Másrészt, megfogadva a KFT egyik tagjának javaslatát, udvari pszichiáterére bízta Kíra kivizsgálását, hátha az orvostudomány valóban segíteni tud.

A vizsgálat és az előírt terápia azonban nem hatott. Amikor a leányzó valahogyan megtudta az addig rejtegetett hírt, hogy szerelmét megölték, mély depresszióba zuhant. Nem érdekelt semmi, nem evett, nem ivott, fogyott, egyre fogyott, mint a Hold. Egy reggel - hiába a szigorú őrizet - holtan találták. Bőrén szúrt sebet fedeztek fel.

Testét azon - a krokodilok számára - magas fa egyik eltört, hegyes, igen erős, vastag ágán találták meg, amelyen kedvenc lúdja szokott üldögélni. Tanakodtak, hogyan ölhetette meg magát. Ilyen magasságokba ők nehéz testük, alkatuk miatt nem képesek feljutni. Kérdezték egymást, vizsgálódtak, a fegyelmi tanács újra összeült. Nem akarták elhinni a hihetlent. Pedig más megoldásra nem jutottak. Még a nagy tekintélyű, bölcs király is elfogadta az egyik szomorú családtag kérdésként megfogalmazott megállapítását:

- Csak nem felrepült oda valahogyan ez a hóbortos, buta, szerelmes krokodilleány?

Akár a madarak az ősök, akár nem, ezt a szégyenletes tragédiát a nagyképű, veszélyességük és hírhedségük tudatában lévő, kényes hüllők gyorsan el szeretnék volna felejteni. Krokán utasításba adta, hogy soha senki nem beszélhet többé erről a szomorú eseményről. Elrendelte, hogy a Krokodilok Nagy Könyve - amelybe a faj történetét dokumentálják - „Szégyenletes fejezetek” című oldalain a krónikások csak a lehető legapróbb betűkkel rögzíthetik Kíra végzetes sorsát.

Hogy volt erre képes? Örök titok maradt.

**Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>**

Szabó Eszter Helka: Krokodilfogásom története

Életem első egyiptomi útján megkértük idegenvezetőnket, hogy vigyen le bennünket a Nílus közvetlen partjára, kb. egy-két méterrel a vízszint fölé. Azt mondta, kockázatos dolog, mert sütkérezhet ott néhány krokodil. A csoporttal volt egy újságíró is, Henry. Szerintem ő harcolta ki, hogy legyen velük krokodilokat jól ismerő biológus is. A biológus amúgy sem árt, hiszen a Nílus környékének különleges flórája és faunája van. Hogy néz ki, hogy egy turista csak sétálgat ott, aztán azt sem tudja, hogy mit lát?

A meredek falépcsőn leereszkedtünk az alsó partra. Még szerencse, hogy volt mellette korlát, mert különben az olyan „széplelkek”, mint Odette kisasszony, rögtön sivalkodni kezdenek, hogy milyen barbár körülmények vannak itt, amire ő sok pénzt fizetett! Henry fotózni akart. Greg, a biológus azt állította magáról, hogy ő melleleg krokodilvadász, e hatalmas hüllők egyik szakértője. Hiszem, ha akarom! Szerintem Greg csak nagyot akart mondani. Tény, hogy Henry addig-addig erősködött, amíg Greg és az idegenvezető bele nem egyezett, hogy az újságíró „saját felelősségére” lemásszon a kövek között a homokos partra.

Nem értettem, hogy ebben a hőségben - mert itt még este nyolc óra felé is pokoli a meleg és sok a szúnyog - miért van olyan nagy túrahátizsák Greg hátán. Nem értem rá ezen töprengeni, mert mindannyiunk figyelmét a kövek között egyre lejjebb és lejjebb araszoló Henry kötötte le. Greg egy méterrel hátrébb, de követte. Nekem úgy tűnt, hogy egy kétméteres fatörzs is hever a kövek között, aztán a homokban egy másik, valamivel hosszabb, vastagabb. Henry ráugrott a fatörzsrre, hiába ordított Greg, hogy „Ne! Az egy krokodil!” Az állat rögtön csapott egyet a farkával. Egyenesen Henry arcába!

Henry pördült egyet a levegőben, aztán előre bukott, a homokba. Még szerencse, hogy nem a kövek közé! Keze, lába bokáig süllyedt a homokba. A krokodil villámgyorsan eltűnt a vízben. Ekkor mozdult meg a másik „fatörzs”, amelyikről már én is tudtam, hogy az is egy krokodil, csak nagyobb. Hallottuk Henry jajkiáltását. Láttuk, hogy Greg megragadja az inge hátánál fogva, majd rángatja kifelé a homokból.

- Jaj, én ezt látni sem bírom! - visított Odette, majd hátat fordított a küzdelemnek.

- Inkább azt néznéd, ahogy cafatokba marcangolja szét Henryt az a dög? Örülj, hogy a fiúk segítenek! - rivallt rá a barátnője.

Audrey nem véletlenül mondta többes számban, hogy „a fiúk”, mert akkor már az ellenszenves, nagyképű vállalkozó, Ed lefelé igyekezett. Jómagam Greg nyomában ereszkedtem lefelé, hogy segíthessek Henrynek. Ed elővette a revolverét, de Greg időben észrevette és ráordított, hogy ne merjen löni, mert azzal csak felingerli az állatot. Henry arcán csúnya, piros csíkot hagyott a krokodilfarok, de nem vérzett. Hárman húztuk kifelé az iszaptól. Felfelé bicegett egy kicsit, valamint a bokáját fájlalta. A gépe épen maradt, de a kaland után esze ágában sem volt fotózni.

Azt hittük mi is, hogy vége a küldetésünknek, de Greg felvilágosított, hogy még csak most kezdődik a java!

- Ha elég bátrak, segíthetnének nekem befogni a parton sütkérező, nagykamasz krokít.

Letárgyalom a helyi állatkerttel - azzal előkapta a mobilját, majd vilámgyorsan megbeszélte, amit kellett. Széles vigyorral nézett végig rajtunk. Most már elhittem, hogy igazi krokodilvadász.

- Nem lenne egyszerűbb agyonlőni azt a dögöt? - kérdezte Ed.

- Nem! A krokodil az édesvizek egyetlen csúcsragadozója. Sajnos az orvvadászok keményen irtják őket. Kell a bőrük övnek, táskának. Az állatkert részére fogjuk be, de némelyik vadasparkban is szívesen befognának ökelmét. Ha gyáva, inkább menjen vissza a csoporthoz!

Egyikünk sem akart gyávának látszani. Bevallom, rettentően féltem. Greg megparancsolta, hogy pakoljuk ki a hátizsákját: minden kell, ami benne van! Ezután maradjunk mozdulatlanok, majd tegyük, amit mond. Ne kérdezősködjünk! A csoportnak jelezte, hogy föléle azt csinálnak, amit akarnak. Az idegenvezető bizonyára úgy döntött, hogy maradnak, mert valósággal a földre gyökerezett a lábuk, úgy figyeltek. Odette még a száját is eltátotta kíváncsiságában - vagy csak a hőség miatt?

Greg néhány percig várt, aztán felmászott egy közeli fára. Onnan ugrott a két és fél méteres állat hátára. Bizonyára elsápadtam, mikor

megláttam, hogy a krokri nagyobbra nyitja a száját. A hőségben nyitott szájjal pihennek a krokik - ennyit még én is tudtam. A farkával kigyózó mozdulatokat tett, de meglepetésemre csapkodni nem tudott, olyan ügyesen fonta Greg a lábait a farka köré.

- Kötelet! - ordította Greg, amit Ed hajított oda neki.

- Nagyon nagy! Segítsenek lefogni! - kiabálta. Ednek inába szállt a bátorsága. Újból előkapta a revolverét.

- Tedd el, barom! Megmondta, hogy ne használd! Ha agyonlövöd Greget, ülhetsz ítéletnapig! - sziszegtem dühösen, majd, miután meghallottam, hogy hátulról jöjnek, rávetődtem én is az állatra. A krokri hegyes bőre minden porcikámat horzsolta, de hősiezen tűrtem. Éreztem magam alatt az állat nem mindennapi erejét. Láttam, hogy Greg a kötéllel bajlódik. Nem mertem még a közelébe se mászni a kötélnak, mert ott volt az állat óriási szája. A krokri bőre úgy horzsolta az enyémet, hogy a világ minden kincséért sem másztam volna rajta!

- Nyomd a farkát, ahogy bírod! Már megvan a nyaka, nincs baj! Ed, húzd a kötelet!

Ed, úgy látszik, összeszedte maradék bátorságát, mert közelebb jött, gyorsan megfogta a kötelet és hatalmasat rántott rajta. Az állat szájára ráfeszült a köté, amint a felőlem levő oldalra vetette a fejét. Nekem úgy tűnt, hogy még mindig nyitva van a szája. Nyitva is volt, mert a kötéltre haraptak rá éles fogai. Gyors mozdulatokkal tekerte az orrán a kötelet Greg.

- Fekete textil! - adta ki az újabb utasítást Ednek, aki most már egészen közel jött hozzánk.

Még mindig a krokri hátán hasaltam. Az arcom csupa iszap volt. Még a számba is jutott. Az állat folyton csapkodni akart a farkával. Később tudtam csak meg, hogy a fekete kendő azért kellett, hogy Greg letakarja vele az állat szemét. Ezzel próbálta csökkenteni a krokiban felgyülemlett stresszt.

Greg arra kérte Edet, kotorja ki a zsebéből a mobilját, mert hívni akarja az állatkertet. Ed megtette, majd Greg szája elé tartotta a készüléket. Megtudtuk, hogy kb. két óra múlva itt lesznek. Ed kibontotta a hátizsák aljához erősített textilcsövet, amiről először azt hittem, va-

lami túlméretezett matrac. Sötétkék színű, elég sűrű szemű háló volt. Most már lejöhettünk végre az állatról, de hátra volt még a hálóba tuszkolása. Ebben Ed akart az élen járni. Szépen kifeszítette a hálót. Greg és én félig elfordítottuk az állatot. Miután a krokki félelmetes feje már a hálóban feküdt, mindhárman toltuk a mázsás testet befelé, a hálóba. A szemek kendővel való letakarása mégis csökkenthette az állat adrenalinszintjét, mert alig-alig csapkodott már a farkával. Persze mi ezeket a közel félméteres farkcsapásokat is megéreztük. Ed nyakán csúnya, vörös csík éktelenkedett. Látszott, hogy fáj neki.

Úgy tűnt, az örökkévalóságig tart, mire hálóba kerül az óriás test.

- Jack, csupa iszap vagy! Jaj, milyen rettenetes az arcod! - szólt hozzám Ed, miközben kifújta magát, majd megkérdezte Gregtől, hogy a XXI. században miért nem lehet elkábítani az állatot valamilyen méreggel, hogy legalább békében maradjon?

- Az állatokra úgy hat a mérge, mint ránk, emberekre a szintetikus drog, azaz senki sem tudja, milyen reakciókat váltana ki az állatból. Sajnos e területet még nem kutatták eléggé. Egyes mérgekről annyit tudunk, hogy agresszívvá teszik az állatot, más mérgek pedig maradandó károsodásokat okoznának nekik.

- Amit most csináltunk, az valami olyasmi, amit Steve Irwin krokodilvadászatról szóló könyvében olvastam - jegyeztem meg.

- Ő a példaképem - mondta elgondolkodva Greg, majd hozzátette -, lenyűgöző, ahogy Ausztrália édesvízi krokodiljait megmentette. Ez egy küldetés.

- Miért éppen ezeket a veszélyes állatokat kell megmenteni? Nem okoztak még elég kárt nekünk, embereknek? - okvetetlenkedett Ed.

- Ne felejtse el, Ed, hogy mi is az állatvilág részei vagyunk! Ha megölünk egy krokkit, az olyan, mintha egyik őszünket gyilkoltuk volna meg. Az őstengerből a hüllők másztak ki a szárazra, hogy elterjedhessünk rajta mi, emberek - magam is meglepődtem a határozottságomon, no meg azon, hogy úgy beszélek, mint egy profi állatvédő.

- Igaza van Jacknek. A dologhoz hozzátartozik, hogy a krokik nem gyilkológépek, mint ahogy sok ember hiszi. Ha ismerjük őket, nem keressük a veszélyt, alkalmazkodunk hozzájuk, akkor békében élhetünk

velük együtt. A krokodilbőr táskákról, cipőkről, övekről meg le kellene mondanunk ...ennyi!

Szinte észre sem vettük, máris megjött az állatkert teherautója. A krokkit egy hosszúkas ládába kellett még beletuszkolnunk, de ebben már a turistacsoport többi tagja is segédkezni akart, még Odette kisasszony is. A rendőrök alig bírták távol tartani őket Gregtől és az állatkert alkalmazottaitól. Odette barátnője, Audrey szerencsére ápolónő volt. Szakszerűen ellátta a sebeimet. Lemosta rólam az iszapot, de nem ám a folyó vizével, hanem az állatkert ballonhordóiban levő vízzel. Azzal a vízzel locsolták a krokkit is, nehogy túlmelegedjen a teste. Szinte sajnáltam, mikor újra felbőgött a teherautó motorja. Micsoda kaland volt! Az állatvédelem szenvedélye mellett akkor lobbant fel bennem egy másfajta szenvedély is. Audreyt egy év múlva vettem el feleségül.

Sárváry Mariann: A krokodilvadász

A krokodilvadász nagy kalapját szemébe húzva, ejtőzve dohányzott a homokos parton. Egy fárasztó vadászat volt a háta mögött, sok pénzt keresett a társaival az eladott krokodilbőrön. Elmerengett azon, vajon hány évig kell még ezt a veszélyes munkát végeznie, hogy összegyűjtessen egy kis pénzt. Utazni akart, világot járni, mert még sose mozdult ki jól ismert országából.

Apja is orvvadász volt, egész életében bujkáltak a hatóságok elől. Családjuk már gyerekkorában szétesett, amikor anyja meghalt ötödik testvére születése közben. Sokat éhezett, saját felnőtt életét már nem nyomorogva akarta leélni. A következő vadászatra egy hét múlva kerül sor. Ahogy nézte az iszaposan hömpölygő folyót, meglátta azt a nőstény krokodilt, amelyiknek sikerült elmenekülnie néhány hónappal ezelőtt. Végtelen energiával kitartóan küzdött az életéért. Meg is szánta, hirtelen felismerte a helyzetében a saját sorsát. Sokszor menekült meg már a halál torkából. Nem volt hívő ember, de azt el tudta fogadni, hogy egy felsőbb erő is beleszól a sorsunkba. Kíváncsian szerette volna tudni, mikor fordul jobbra az élete, ezért elment egy jósnőhöz egy évvel ezelőtt. A látnok azt mondta neki, hogy egy éven belül fordulat követ-

kezik be, de azt nem volt hajlandó elárulni, hogy mi lesz az. Gyűjtötte az erőt és a hitet: eleget szenvedett már, kiérdemelte a jobb életet, még akkor is, ha a pénzéhez tisztességtelen úton jut hozzá. Ebben a folyóban jól szaporodnak a krokodilok, nem leselkedik rájuk a kihalás veszélye.

A vadászat sikere mindig elégedettséggel töltötte el, apja is mindig ivászzal ünnepelte meg. Ha apja részeg volt, leereszkedett hozzá gyerekkorában, néha a térdére ültette, és ilyenkor kapott egy kis szeretetet tőle. Sokáig a példaképének tekintette, de amikor rájött, hogy különb életre vágyik, már nem nosztalgizott a hajdani időkről. Ebben az életformában megkeményedett a szíve. A vadásztársaihoz komolyabb kapcsolat fűzte, mint a rokonaihoz. A siker vágya összehozta őket.

Elérkezett a vadászat napja. Óvatosan cserkésztek be a napon sütkérező krokodilt. A mintázatáról felismerte, ez volt a múltkor elmenekült példány. Az állat kinyitotta a szemét, és a vadász meglátta benne a halálfélelmet. Saját sorsát látta leperegni.

Ha elkapod ezt a krokodilt, te is elbuksz! - szólalt meg benne hirtelen egy hang. A társai értetlenül nézték határozatlan mozdulatait. Máskor ő volt a domináns, most erőtlenül lehanyatlott a keze.

- Nem bírom elkapni, hagyjuk elmenni - kiáltotta oda a társainak. Rossz előérzetem van.

- Nem érdekelnek az érzéseid, várják a szajrét, nem érünk rá válogatni - kiáltották vissza.

Eszébe jutott a jósnő, hát ezt jósolta! Ez a változás, hogy nem tud többé vadászni?

Mihez kezd akkor magával?

Annyi vagyonkája még nincs, hogy kiszállhatna. De hirtelen elege lett egész életéből. Ennek a szép mintázatú nősténykrokodilnak köszönheti, hogy felnyílt a szeme. Látta hiábavaló küzdelmét a felemelkedésért. Beleesett abba a hibába, hogy azt hitte, ha pénze van, boldogsága is lesz.

Otthagya eddigi életét, elutazott csodált városába, New Yorkba. Élvezte a felhőkarcolók szépségét, a városi élet könnyedségét. Senki nem ismerte, így nem kellett szégyenkeznie.

Egyszer sétált az Ötödik sugárúton, a rengeteg csinos és gazdag hölgy forgatagában is kiszúrta az egyik nő vállán az értékes táskát. Megismerte a krokodilbőr mintázatát. Az ő nősténykrokodiljából készült, erre mérget vehetett. Hiába menekült el, háborgó lelkiismerete ott himbálódzott egy formás, gömbölyű vállon.

Holécziné Tóth Zsuzsa: Birkin

A Párizsból Londonba tartó repülőgép leszállásra készült, az utaskísérők megkérték a kedves utasokat, hogy a kezük ügyében lévő kézipoggyászukat helyezték el a fejük felett lévő rekeszekbe, és kapcsolják be a biztonsági öveket. Jane Birkin a felszólításnak eleget téve felállt a székéből, hogy virágmintás szövetből készült kézitáskáját a poggyásztartóba gyömöszölje, de még mielőtt a fedelet visszacsukta volna, a gép egy váratlan turbulenciától megbillent, és a táska teljes tartalma a körülötte ülők - elsősorban Jean-Louis Dumas divatmágnás - fejére hullott. A színésznő nem győzött szabadkozni, miközben az iratait és a tárcáját kereste, és még a landolást követően is a székek alá gurult szépítőszerkeket próbálta összeszedni.

Az eset nem egyedülálló - hiszen mi, nők rengeteg dolgot képesek vagyunk a kézitáskában magunkkal hurcolni, és a legváratlanabb pillanatokban kiborítani - de ez a kínos helyzet attól lett divattörténeti momentum, hogy Dumas úr a Hermès Divatház vezérigazgatója volt, és az eset okán néhány évvel később tervezett egy gyönyörű darabot fekete, hajlékony bőrből a probléma kiküszöbölésére. Ez a táska hatalmas volt, visszahajló fedelét nemcsak két oldalsó csat, hanem elől középen egy kulccsal zárható lakat is védte a kiborulástól. A táskát a művésznő után Birkinnek nevezték el, és ihletője természetesen ajándékba kapott Jean-Louistól egy csodaszép darabot. Jane Birkin egy ideig használta is a táskát, de aztán inkább visszarakta a szekrénybe, mert állítólag nem bírta megállni, hogy ne pakolja tele, amittől a kis fekete persze egyre nehezebb lett, míg végül le nem húzta a vállát.

Ez a tény azonban nem akadályozta meg abban a Hermést, hogy ne készítsen újabb és újabb darabokat, a legkülönbélebb színben és anyagból - valamennyit a megrendelő egyéni ízlése szerint: lehetnek babakék, tengerészkek, narancssárga, olívaöld, piros, barna, fehér, fekete színűek, de akár aranyozottak is. A táskák készülhetnek strucc, gyík vagy krokodilbőrből, például sósvízi krokodil bőrből, ami az egyik legrágább anyag. És hogy szegény krokodilokat megkérdezte-e valaki, hogy odaadják-e a hasuk bőrét ehhez a finom és különleges táskához? Gyanítom, nem, de Ausztráliában mára már iparágga fejlődött a sósvízi krokodilok tenyésztése, hogy a különféle cipő- és táskakészítő divatházak alapanyag-igényeit kielégítsék.

A táskák mindegyikét belül kecskebőr fedi, amelynek színe természetesen harmonizál a külsővel. A fémkiegészítők - köztük a zárként szolgáló kis lakat és a kulcsok is - aranyból vagy palládiumból készülnek, és az említett fémmzárak boríthatja akár bőr is, vagy kérhetnek rá gyémántdíszítést. Egy táskák nagyjából 48 óra alatt készül el, és természetesen kézzel varrják őket. Az eredeti darabok ismertetőjele a Hermés bélyege, amelyen a divatház neve, székhelye és a „Made in France” felirat olvasható, emellett pedig egy hullócsillag alakú nyomat található.

Sokáig nem lehetett Birkin-táskát csak úgy, bármelyik Hermésüzletben beszerezni, csak várólistára lehetett feliratkozni, ami miatt sokan kénytelenek voltak akár éveket várni a hön áhítotttra. 2010-től viszont szerencsére már bárki számára elérhető. Jó hír pedig, hogy ha már van egy Birkined, és az kissé viseltesnek látszik, nem kell ismét be-ruháznod, mert a divatház különleges, regeneráló kezelésének köszönhetően olyaná varázsolják, mint új korában.

Ez a történet most azért jutott az eszembe, mert a közelmúltban olvastam a neten, hogy az ausztrál rendőrség keresi annak a krokodilnak a gazdáját, amelyet karácsonykor találtak Melbourne egy külvárosában, az utcán. A rendőrök a lakossági bejelentés hallatán először arra gondoltak, túloz a bejelentő, és talán csak egy nagyobb gyíkot láttak - de az „árva kis jószág”, aki a karácsonyt magányosan, az utcán töltötte, közel egy méteres volt. Végül egy kígyóbefogó segítségét kérték, mert

az állat - látva a közeledő rendőröket - bevette magát a park szúrós bokrai közé, ahonnan végül a farkánál fogva húzták ki. Talán amíg házi kedvencként tartották, hallotta a hírért a Hermés-táskáknak, és nem akart erre a sorsra jutni? Ki tudja? A krokodilok állítólag intelligens állatok, lehet, hogy úgy gondolta, inkább lesz hajléktalan, mint bőrtáska egy újjgazdag milliomos kezében!

Szabó Eszter Helka: krokodilszerelem

bőre mesés mintája kész csoda vacog a lány elemészti
a vágy szemfogai széttépik az őrlőfogak ledarálják
nem sejtí hogy órákig várt mozdulatlan a félig zárt
szemhéj keskeny részén át csak őt figyelte hogy végre
megkaphassa ezt a jutalomfalatot nem sejtí otromba
teste cirmos cirógatását csak neki tartogatta nem sejtí
társa erőtartalékából neki is juthat nem sejtí szabadon
úszkálhat teljes vadászterületén felségvizeit nem sértí
a lány elvakult vadállatot lát a krokodilban nem ismeri
a törvényt a páncélos hátról visszapatannak a bántások
puskagolyói a nyak nemes íve és a has finom bőre
nem felejtí lomtanítás van a lány kihajítja a krokodilbőr
táskát már késő a kígyóminta barnája a sejtjeibe égett

Kutasi Horváth Katalin: Krokodilkroki

Furcsa ősi fények nyílnak meg szemében, pikkelye páratlan a maga nemében; lezárja szemhéját, mégis átlát rajta, csendesen közelít, alattomos fajta. Úgyesen rejtőzik, a semmiből riaszt, hogy is remélhetnélt te ilyenkor vigaszt? Menekülni késő, nincs is nagyon hova, utolsó sóhajod lelkeddel száll tova. Istenként dönt rólad, élet s halál ura, ötméteres hossza nem is olyan fura. A madarak röptét biztos nem csodálja, ám a folyópartot kedvére formálja. Kegyetlen vigyora megtévesztő lehet,

hogyha jót akarsz, hát ne emelj rá kezet. Kilátszik az orra, kiszagolja utad, hiába evickélsz, mindenkit felkutat.

Világunk nilusi krokodil képében villantja fogait elvadult kérgében. Nem tudja, hogy ki vagy, nem is sajnál téged, nem becsüli sokra naiv tiszteséged. Erőtlennek tűnhetsz, túl jó ember voltál, az igazat mondtad, sosem udvaroltál. Nem mérlegel soha, nem nézi erényed, nem lesz így hatásos eltökélt erélyed.

Kitátja a száját, feltárul valója, te lehetsz az újabb harapnivalója: felőrli ideged, marcangolja májad, szétzúzza hitedet, ne is reklamáljad! Lustán kéjelegve véresen vigyorog, rád mereszti szemét, csigolyád csikorog, érzéketlen vadász módjára szemezget, hidegvérű gyilkos karmokat meresztget. Áldozat kell újra, ismét megéhezett, mindegy is, hogy ki az, ne legyél vértezett: tapasztalatlanul jártad a világot, talán te is kapsz a sírodra virágot, amatőr hibákat tetéztél sorjában, kavargatsz most már a pokol sodrában.

Együtt érző szívvel nem lehetsz porontya, hogyha megkegyelmez, presztízst lerontja. Forgolódik egyre, meg akar fujtani, a végsőkig harcolj, míg le fog sújtani. Keringjen csak szépen a Föld a Nap körül, a napsütésnek a krokodil is örül. Halálba forgatja lakóit ez a Föld, azért van esélyed tán, hogy megörököld. A Nap körül kering, mégis milyen rideg, hogyha nem vigyázol, kikészít az ideg! Érzéketlen tömeg, betipor a sárba, kászálódni próbálsz, lenyom a mocsárba. Ne akarj kiválni, túl veszélyes próba, a szelíd emberség nem jöhet itt szóba!

Több lábon kell állni ezen a világon, végtagod veszíted, ha egyszer hibázol. Nem fog újra nőni, mint a gyíknak farka, gyászos lesz életed, nem lesz többé tarka. Hogyha azt hiszed tán, megvéd a páncélod, nagyot tévedsz ismét, változtasd meg célod! Gyenge a védelmed, keményebb a világ, ott is megsebezhet, hol nincs más, csak virág. Besurranhatsz? Hiszed? Élősködhetsz benne? Hogy gondolhatod, hogy kedvedre tenne? Csakis te vagy érte, de hálát azt ne várj, nem tisztogató vagy, hanem palimadár. Csapdába kerülhetsz, hajszálad meggörbül, örök éjbe zárulsz, lesz tán, ki felhördül.

Ingerült egy állat, világa sekélyes, bármily' nagy túlélő, kihalni esélyes. Rengeteg tojást rak, saját faja falja, önzése, ösztöne mind erre sar-

kallja. Elpusztítjuk egymást, hogyha nem vigyázunk, elég, hogyha durván és bőszen vitázunk. Csigá után rákot, kagylót is megeszünk, aztán hüllőt, emlőst - nem jön meg az eszünk... Embervérre vágyunk, nem baj, hogyha rokon, kikészítjük szépen elég magas fokon. Egymás bőrét is a vásárra visszük, valahogy azt is a magunkénak hisszük. Akármilyen drága, értékes léttérünk, nem tudjuk becsülni, s ez lesz a végzetünk.

Nem mindegy, hogy milyen meleg vesz majd körbe, fiúként vagy lányként nézel a tükörbe. Anyád utat mutat, eléred a vizet, aztán partra vágynál, ki gyenge, megfizet. Egyszerűnek tűnhet ez a rideg szabály, s miért volna jobb a hegycsúcs, mint a lapály?

Létünk ingoványos, kiismerhetetlen, elsüllyedünk benne, s van, ki menthetetlen. Egyikünk elfárad, más meg rendületlen, ha végünket nézzük, elkerülhetetlen. Lelassulunk, s hagyjuk utolérni magunk, az utolsó órán úgymint magunk vagyunk...

**Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
<http://poeta.hu/ingyen> oldalon**

**Kortárs magyar irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>**

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
